31977L0091

31.1.1977 JURNALUL OFICIAL AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE L 26/1

A DOUA DIRECTIVĂ A CONSILIULUI
din 13 decembrie 1976
de coordonare, în vederea echivalării, a garanțiilor impuse societăților comerciale în statele membre, în înțelesul articolului 58 al doilea paragraf din tratat, pentru protejarea intereselor asociaților sau terților, în ceea ce privește constituirea societăților comerciale pe acțiuni și menținerea și modificarea capitalului acestora

(77/91/CEE)

CONSILIUL COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, în special articolul 54 alineatul (3) litera (g),

având în vedere propunerea Comisiei,

având în vedere avizul Adunării [1],

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social [2],

întrucât coordonarea prevăzută la articolul 54 alineatul (3) litera (g) și în Programul general de eliminare a restricțiilor la libertatea de stabilire, inițiată prin Directiva 68/151/CEE [3], este deosebit de importantă în ceea ce privește societățile comerciale pe acțiuni, dată fiind predominanța activităților lor în economiile statelor membre și deoarece acestea se extind frecvent dincolo de frontierele teritoriului național;

întrucât coordonarea dispozițiilor de drept intern privind constituirea societăților comerciale pe acțiuni și menținerea, majorarea și reducerea capitalului lor este deosebit de importantă pentru a asigura o protecție minimă echivalentă atât pentru acționarii, cât și pentru creditorii societăților în cauză;

întrucât, pe teritoriul Comunității, statutul și actul constitutiv al unei societăți comerciale pe acțiuni trebuie să permită oricărei persoane interesate să cunoască principalele informații privind societatea, în special compunerea exactă a capitalului;

întrucât ar trebui adoptate dispoziții comunitare pentru menținerea capitalului, care constituie garanția creditorilor, în special prin interzicerea reducerii capitalului prin repartizarea nejustificată către acționari și prin limitarea dreptului societății de a-și achiziționa propriile acțiuni;

întrucât, având în vedere obiectivele articolului 54 alineatul (3) litera (g), este necesar ca, în cazul majorării și reducerii capitalului, legislațiile statelor membre să asigure respectarea și armonizarea punerii în aplicare a principiilor care garantează tratamentul egal al acționarilor aflați în condiții identice și protecția titularilor de creanțe anterioare deciziei de reducere a capitalului,

[1] JO C 114, 11.11.1971, p. 18.
[2] JO C 88, 6.9.1971, p. 1.
[3] JO L 65, 14.3.1968, p. 8.

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

(1) Măsurile de coordonare prevăzute prin prezenta directivă se aplică actelor cu putere de lege și actelor administrative ale statelor membre privind următoarele forme de societăți comerciale:

— *în Belgia*:

la société anonyme / de naamloze vennootschap;

— *în Danemarca*:

aktieselskabet;

— *în Franța*:

la société anonyme;

— *în Germania*:

die Aktiengesellschaft;

— *în Irlanda*:

the public company limited by shares,

the public company limited by guarantee and having a share capital;

— *în Italia*:

la società per azioni;

— *în Luxembrug:*

la société anonyme;

— *în Țările de Jos*:

de naamloze vennootschap;

— *în Regatul Unit*:

the public company limited by shares,

the public company limited by guarantee and having a share capital.

Denumirea oricărei societăți comerciale având una dintre formele juridice de mai sus conține sau este însoțită de o descriere distinctă de descrierea impusă pentru alte forme de societăți comerciale.

(2) Statele membre pot să nu aplice prezenta directivă societăților de investiții cu capital variabil și cooperativelor înregistrate sub una din formele juridice de societăți comerciale enumerate la alineatul (1). Dacă folosesc această opțiune, legislațiile statelor membre impun societăților în cauză să includă cuvintele „societate de investiții cu capital variabil" sau „cooperativă" în toate documentele menționate la articolul 4 din Directiva 68/151/CEE.

„Societate de investiții cu capital variabil" înseamnă, în înțelesul prezentei directive, doar societățile comerciale:

— al căror obiect exclusiv de activitate este investirea fondurilor lor în diverse titluri și acțiuni, terenuri sau alte active, cu singurul scop de a repartiza riscurile de investiții și de a le acorda acționarilor lor beneficiile rezultate din gestionarea activelor lor;

— care oferă acțiunile proprii spre subscripție publică;

— al căror statut prevede că, în limitele unui capital minim și maxim, acestea pot în orice moment să emită, să răscumpere sau să revândă acțiunile proprii.

Articolul 2

Statutul sau actul constitutiv al societății comerciale menționează întotdeauna cel puțin următoarele informații:

(a) forma și denumirea societății;

(b) obiectul de activitate al societății;

(c) — dacă societatea nu are capital autorizat, cuantumul capitalului subscris,

— dacă societatea are capital autorizat, cuantumul acestuia, precum și cuantumul capitalului subscris la înființarea societății sau la autorizarea societății pentru începerea activității și în momentul oricărei modificări a capitalului autorizat, fără a aduce atingere articolului 2 alineatul (1) litera (e) din Directiva 68/151/CEE;

(d) în măsura în care nu sunt determinate prin lege, normele care reglementează numărul și procedura de numire a membrilor organelor care reprezintă societatea în relațiile cu terții, răspund de administrarea, supravegherea și controlul societății, precum și repartizarea competențelor între aceste organe;

(e) durata societății, cu excepția cazurilor în care este nedeterminată.

Articolul 3

În statut, în actul constitutiv sau într-un document separat publicat în conformitate cu procedura prevăzută de fiecare stat membru în conformitate cu articolul 3 din Directiva 68/151/CEE, trebuie menționate cel puțin următoarele informații:

(a) sediul social;

(b) valoarea nominală a acțiunilor subscrise și, cel puțin o dată pe an, numărul acestora;

(c) numărul acțiunilor subscrise, fără precizarea valorii nominale, dacă astfel de acțiuni pot fi emise conform legislației interne;

(d) condițiile speciale care limitează transferul acțiunilor, dacă există;

(e) dacă există mai multe categorii de acțiuni, informațiile menționate la literele (b), (c) și (d) pentru fiecare dintre ele și drepturile aferente acțiunilor din fiecare categorie;

(f) tipul acțiunilor, nominative sau la purtător, dacă legislația internă prevede ambele tipuri, precum și orice dispoziții privind conversia acestor acțiuni, cu excepția cazului în care procedura în cauză este prevăzută prin lege;

(g) cuantumul capitalului subscris și vărsat la înființarea societății sau în momentul în care societatea este autorizată să își înceapă activitatea;

(h) valoarea nominală a acțiunilor sau, dacă acestea nu au valoarea nominală, numărul de acțiuni emise pentru orice aport la capital, altul decât aporturile în numerar, precum și natura aportului și numele persoanei care face aportul în cauză;

(i) identitatea persoanelor fizice sau juridice sau a societăților care sau în numele cărora s-a semnat statutul sau actul constitutiv al societății sau, în cazul în care constituirea societății nu este simultană, proiectul de statut sau de act constitutiv;

(j) cuantumul total sau cel puțin o estimare a tuturor costurilor pe care societatea trebuie să le suporte sau care îi pot fi imputate pentru constituire și, dacă este cazul, înainte ca societatea să fie autorizată să își înceapă activitatea;

(k) orice avantaj special acordat, în momentul constituirii societății sau până în momentul în care societatea este autorizată să își înceapă activitatea, oricărei persoane care a participat la constituirea societății sau la tranzacții conducând la acordarea autorizației în cauză.

Articolul 4

(1) Dacă legislația statului membru dispune că o societate comercială nu își poate începe activitatea fără a fi autorizată în acest sens, prevede, de asemenea, responsabilitatea pentru angajamentele asumate de societate sau în numele acesteia în perioada de dinainte de acordarea sau refuzul autorizației în cauză.

(2) Alineatul (1) nu se aplică angajamentelor rezultate din contracte încheiate de societate sub rezerva primirii autorizației de a-și începe activitatea.

Articolul 5

(1) Dacă legislația unui stat membru impune ca o societate comercială să fie formată din mai mult de un acționar, deținerea tuturor acțiunilor de către o singură persoană sau scăderea numărului de acționari sub numărul minim legal după constituirea societății nu atrag dizolvarea automată a societății.

(2) Dacă, în cazurile menționate în alineatul (1), legislația unui stat membru permite dizolvarea societății comerciale prin hotărâre judecătorească, judecătorul competent trebuie să aibă posibilitatea de a acorda societății timpul necesar pentru a-și regulariza situația.

(3) Dacă se pronunță o astfel de hotărâre de dizolvare, societatea intră în lichidare.

Articolul 6

(1) Legislațiile statelor membre impun, pentru constituirea unei societăți comerciale sau pentru acordarea autorizației de începere a activității, subscrierea unui capital minim în valoare de cel puțin 25 000 unități europene de cont.

Unitatea europeană de cont este cea definită prin Decizia nr. 3289/75/CECO a Comisiei [1]. Echivalentul în monedă națională se calculează inițial la rata aplicabilă la data adoptării prezentei directive.

(2) Dacă echivalentul unității europene de cont în moneda națională se modifică astfel încât valoarea capitalului minim în moneda națională rămâne sub 22 500 unități europene de cont pentru o perioadă de un an, Comisia informează statul membru în cauză că trebuie să își modifice legislația internă pentru a se conforma cu alineatul (1) în termen de 12 luni de data expirării

[1] JO L 327, 19.12.1975, p. 4.

perioadei în cauză. Cu toate acestea, statele membre pot să prevadă că legislația modificată se aplică societăților comerciale existente numai după 18 luni de la intrarea sa în vigoare.

(3) La fiecare cinci ani, Consiliul, hotărând la propunerea Comisiei, examinează și, dacă este nevoie, revizuiește valorile exprimate în unități de cont europene, ținând cont, pe de o parte, de evoluția economică și monetară din Comunitate și, pe de altă parte, de tendința de a permite doar întreprinderilor mari și mijlocii să opteze pentru formele de societate comercială enumerate în articolul 1 alineatul (1).

Articolul 7

Capitalul subscris poate fi format doar din active care pot fi evaluate economic. Cu toate acestea, un angajament de a presta muncă sau servicii nu poate face parte din aceste active.

Articolul 8

(1) Acțiunile nu pot fi emise la o valoare mai mică decât valoarea lor nominală sau, dacă nu au valoare nominală, echivalentul lor contabil.

(2) Cu toate acestea, statele membre pot să permită celor care, prin profesia lor, se angajează să plaseze acțiuni să plătească mai puțin decât prețul total al acțiunilor pentru care subscriu în cursul acestei tranzacții.

Articolul 9

(1) Acțiunile emise pentru un aport de capital trebuie să fie achitate în momentul constituirii societății sau în momentul autorizării societății pentru începerea activității în proporție de cel puțin 25 % din valoarea lor nominală sau, în absența valorii nominale, din echivalentul lor contabil.

(2) Cu toate acestea, dacă acțiunile sunt emise pentru un alt aport de capital decât cel în numerar, în momentul constituirii societății sau în momentul autorizării societății pentru începerea activității, aportul trebuie transferat complet în termen de cinci ani din momentul în cauză.

Articolul 10

(1) Unul sau mai mulți experți independenți, desemnați sau agreați de o autoritate administrativă sau judiciară, vor întocmi un raport asupra oricărui alt aport decât cel în numerar înainte de constituirea sau autorizarea începerii activității societății comerciale. Experții în cauză pot fi persoane fizice sau juridice sau societăți comerciale, conform legislației fiecărui stat membru.

(2) Raportul experților conține cel puțin descrierea fiecăruia dintre activele care formează aportul, precum și metoda de evaluare utilizată și menționează dacă valorile obținute prin aplicarea acestor metode corespund cel puțin numărului și valorii nominale sau, în absența valorii nominale, a echivalentului contabil și, dacă este cazul, a primei de emisiune a acțiunilor emise pentru aport.

(3) Raportul experților se publică în conformitate cu normele prevăzute de legislația fiecărui stat membru, în conformitate cu articolul 3 din Directiva 68/151/CEE.

(4) Statele membre pot să nu aplice prezentul articol dacă 90 % din valoarea nominală, sau, în absența valorii nominale, din echivalentul contabil al tuturor acțiunilor sunt emise pentru un alt aport decât cel în numerar adus de una sau mai multe societăți comerciale și dacă sunt îndeplinite următoarele cerințe:

(a) în ceea ce privește societatea care primește astfel de aporturi, persoanele menționate la articolul 3 litera (i) au fost de acord să renunțe la întocmirea raportului de expertiză;

(b) acordul în cauză a fost publicat în conformitate cu alineatul (3);

(c) societățile care fac astfel de aporturi dețin rezerve care, conform legii sau conform statutului, nu pot fi repartizate și care sunt cel puțin egale cu valoarea nominală sau, în absența valorii nominale, cu echivalentul contabil al acțiunilor emise pentru aporturi altele decât în numerar;

(d) societățile care fac astfel de aporturi garantează, până la concurența valorii menționate la litera (c), datoriile societății beneficiare acumulate în perioada dintre momentul emiterii acțiunilor pentru alte aporturi decât cele în numerar și un an după publicarea conturilor anuale ale societății beneficiare pentru exercițiul financiar în care au fost făcute aporturile în cauză. În această perioadă este interzis orice transfer al acțiunilor astfel emise;

(e) garanția menționată la litera (d) a fost publicată în conformitate cu alineatul (3);

(f) societățile care fac astfel de aporturi depun o sumă egală cu cea menționată la litera (c) într-o rezervă care nu poate fi repartizată până la expirarea unui termen de trei ani de la publicarea conturilor anuale ale societății beneficiare pentru exercițiul financiar în cursul căruia au fost făcute aporturile în cauză sau, dacă este necesar, până la o dată ulterioară la care sunt soluționate toate pretențiile prezentate în această perioadă cu privire la garanția menționată la litera (d).

Articolul 11

(1) Dacă, înainte de expirarea termenului stabilit prin legislația internă de cel puțin doi ani de la constituirea sau de la autorizarea societății începerii activității societății, societatea achiziționează orice element de activ de la o persoană sau societate menționată la articolul 3 litera (i) în schimbul a cel puțin o zecime din capitalul subscris, achiziția este examinată și detaliile cu privire la achiziție sunt publicate în conformitate cu articolul 10, iar achiziția se supune aprobării adunării generale.

Statele membre pot, de asemenea, să dispună aplicarea acestor dispoziții în cazul în care activele aparțin unui acționar sau oricărei alte persoane.

(2) Alineatul (1) nu se aplică pentru achizițiile efectuate în cadrul operațiunilor curente ale societății, achizițiile efectuate la inițiativa sau sub supravegherea unei autorități administrative sau judiciare, sau achizițiile realizate la bursă.

Articolul 12

Sub rezerva dispozițiilor privind reducerea capitalului subscris, acționarii nu pot fi scutiți de obligația de a vărsa contribuțiile datorate.

Articolul 13

Până la coordonarea ulterioară a legislațiilor interne, statele membre adoptă măsurile necesare pentru a impune cel puțin garanțiile prevăzute la articolele 2-12 în cazul transformării unei alte forme de societate comercială într-o societate comercială pe acțiuni.

Articolul 14

Articolele 2-13 nu aduc atingere dispozițiilor prevăzute de statele membre privind competența și procedura de modificare a statutului sau a actului constitutiv.

Articolul 15

(1) (a) Cu excepția cazurilor de reducere a capitalului subscris, nu se poate repartiza acționarilor dacă, la data încheierii ultimului exercițiu financiar, activul net rezultat din conturile anuale ale societății este sau, după o astfel de repartizare, ar scădea sub cuantumul capitalului subscris plus rezervele care nu pot fi repartizate conform legii sau statutului;

(b) dacă partea nevărsată a capitalului subscris nu este inclusă în activul din bilanț, această sumă se deduce din cuantumul capitalului subscris menționat la litera (a);

(c) cuantumul distribuției către acționari nu poate depăși cuantumul profiturilor de la sfârșitul ultimului exercițiu financiar plus eventualele profituri reportate și sume retrase din rezerve disponibile în acest scop, minus orice pierderi reportate și sume depuse în rezerve în conformitate cu legea sau statutul;

(d) noțiunea de „repartizare" utilizată la literele (a) și (c) include, în special, plata dividendelor și a dobânzilor pentru acțiuni.

(2) Dacă legislația statului membru permite repartizarea de avansuri din dividende, se aplică cel puțin următoarele condiții:

(a) se creează conturi care să arate că fondurile disponibile pentru repartizare sunt suficiente;

(b) cuantumul de repartizat nu poate depăși profiturile totale obținute de la sfârșitul ultimului exercițiu financiar pentru care s-au întocmit conturile anuale, plus eventualele profituri reportate și sume retrase din rezerve disponibile în acest scop, minus orice pierderi reportate și sume depuse în rezerve în conformitate cu cerințele legale sau statutare.

(3) Alineatele (1) și (2) nu aduc atingere dispozițiilor statelor membre privind majorarea capitalului subscris prin capitalizarea rezervelor.

(4) Legislația statului membru poate să prevadă derogări de la alineatul (1) litera (a) în cazul societăților de investiții cu capital fix.

În înțelesul prezentului alineat, expresia „societate de investiții cu capital fix" înseamnă numai acele societăți comerciale:

— al căror obiect exclusiv de activitate îl constituie plasarea fondurilor lor în diverse titluri și acțiuni, terenuri sau alte active cu singurul scop de a repartiza riscurile de investiții și de a le acorda acționarilor lor beneficiile rezultate din gestionarea activelor lor;

— care oferă acțiunile proprii spre subscripție publică.

Dacă fac uz de această opțiune, legislațiile statelor membre:

(a) impun acestor societăți să includă expresia „societate de investiții" în toate documentele menționate la articolul 4 din Directiva 68/151/CEE;

(b) nu permit unei astfel de societăți al cărei activ net scade sub cuantumul specificat la alineatul (1) litera (a) să facă repartizări către acționari dacă la data încheierii ultimului exercițiu financiar activul total al societății rezultat din conturile anuale este sau, după o astfel de repartizare, ajunge sub o dată și jumătate din cuantumul obligațiilor totale către creditori rezultate din conturile anuale;

(c) impun oricărei astfel de societăți comerciale care efectuează o repartizare când activul său net este sub cuantumul menționat la alineatul (1) litera (a) să includă în conturile sale anuale o notă în acest sens.

Articolul 16

Orice repartizare care contravine articolului 15 trebuie restituită de acționarii care au primit-o, dacă societatea dovedește că acționarii în cauză aveau sau, în împrejurările date, nu puteau să nu aibă cunoștință de neregulile privind repartizarea efectuată în favoarea lor.

Articolul 17

(1) În cazul unei pierderi semnificative de capital subscris, trebuie convocată o adunare generală a acționarilor în termenul prevăzut de legislația statului membru în cauză, pentru a analiza dacă societatea comercială ar trebui lichidată sau dacă ar trebui adoptate alte măsuri.

(2) Cuantumul unei pierderi considerate semnificative în înțelesul alineatului (1) nu poate fi stabilit prin legislațiile statelor membre la o valoare mai mare de jumătate din capitalul subscris.

Articolul 18

(1) Societatea comercială nu poate subscrie propriile acțiuni.

(2) Dacă acțiunile unei societăți comerciale sunt subscrise de o persoană acționând în nume propriu, dar în contul societății în cauză, se consideră că subscriitorul a subscris acțiunile în contul propriu.

(3) Persoanele sau societățile menționate la articolul 3 litera (i) sau, în cazul unei majorări a capitalului subscris, membrii organului de administrare sau conducere, sunt obligați să achite contravaloarea acțiunilor subscrise prin nerespectarea prezentului articol.

Cu toate acestea, legislația statului membru poate să prevadă că orice persoană interesată poate fi liberată de această obligație, dacă dovedește că nu îi poate fi imputată personal nici o greșeală.

Articolul 19

(1) Dacă legislația unui stat membru permite unei societăți comerciale să-și achiziționeze propriile acțiuni, fie direct, fie prin intermediul unei persoane acționând în nume propriu, dar în contul societății în cauză, ea supune achizițiile în cauză cel puțin următoarelor condiții:

(a) acordarea unei aprobări din partea adunării generale, care determină condițiile achizițiilor în cauză și, în special, numărul maxim de acțiuni care urmează a fi achiziționate, durata pentru care este acordată aprobarea și care nu poate depăși 18 luni și, în cazul unei achiziții cu titlu oneros, contravaloarea maximă și minimă. Membrii organului de administrare sau de conducere sunt obligați să verifice respectarea condițiilor menționate la literele (b), (c) și (d) în momentul realizării oricărei achiziții aprobate;

(b) valoarea nominală sau, în absența acesteia, echivalentul contabil al acțiunilor achiziționate, inclusiv al acțiunilor achiziționate anterior și deținute de către societate, precum și al acțiunilor achiziționate de către o persoană acționând în nume propriu, dar în contul societății, nu poate să depășească 10 % din capitalul subscris;

(c) achizițiile nu trebuie să conducă la reducerea activului net sub cuantumul menționat în articolul 15 alineatul (1) litera (a);

(d) tranzacția poate avea ca obiect doar acțiuni integral achitate.

(2) Legislația unui stat membru poate să prevadă derogări de la alineatul (1) litera (a) prima teză, dacă achiziționarea de către societate a propriilor acțiuni este necesară pentru a evita ca societatea să sufere prejudicii iminente și semnificative. În acest caz, următoarea adunare generală trebuie să fie informată de către organul de administrare sau conducere cu privire la motivele sau natura achiziției efectuate, numărul și valoarea nominală sau, în absența unei valori nominale, echivalentul contabil al acțiunilor achiziționate, proporția din capitalul subscris pe care acestea o reprezintă și contravaloarea acestor acțiuni.

(3) Statele membre pot să nu aplice alineatul (1) litera (a) prima teză pentru acțiunile achiziționate chiar de către societate sau de către o persoană acționând în nume propriu, dar în contul societății, pentru a fi repartizate angajaților societății sau angajaților unei societăți asociate. Acțiunile în cauză trebuie repartizate în termen de 12 luni de la achiziționare.

Articolul 20

(1) Statele membre pot să nu aplice articolul 19 pentru:

(a) acțiunile achiziționate prin punerea în aplicare a unei decizii de reducere a capitalului sau în împrejurările menționate la articolul 39;

(b) acțiunile achiziționate ca urmare a unui transfer universal de active;

(c) acțiunile integral achitate, achiziționate cu titlu gratuit sau achiziționate de către bănci sau alte instituții financiare cu titlul de comision de achiziție;

(d) acțiunile achiziționate în temeiul unei obligații legale sau care rezultă dintr-o hotărâre judecătorească de protejare a acționarilor minoritari în cazul, în special, al unei fuziuni, al unei modificări a obiectului de activitate și a formei juridice, al unui transfer în străinătate al sediului social, sau în cazul introducerii unor restricții privind transferul de acțiuni;

(e) acțiunile achiziționate de la un acționar în cazul în care nu au fost achitate;

(f) acțiunile achiziționate pentru despăgubirea acționarilor minoritari la societăți asociate;

(g) acțiunile integral achitate, achiziționate în cadrul unei vânzări impuse printr-o hotărâre judecătorească pentru plata unei creanțe datorate societății de către proprietarul acțiunilor;

(h) acțiunile integral achitate, emise de o societate de investiții cu capital fix, definită la articolul 15 alineatul (4) al doilea paragraf, și achiziționate la cererea investitorului de societatea în cauză sau de o societate comercială asociată. Se aplică articolul 15 alineatul (4) litera (a). Aceste achiziții nu trebuie să conducă la reducerea activului net sub cuantumul capitalului subscris plus eventualele rezerve a căror repartizare este interzisă de lege.

(2) Cu toate acestea, acțiunile achiziționate în cazurile menționate la alineatul (1) literele (b)-(g) trebuie înstrăinate în termen de maxim trei ani de la achiziționare, cu excepția cazului în care valoarea nominală sau, în absența valorii nominale, echivalentul contabil al acțiunilor achiziționate, inclusiv acțiunile pe care societatea le-a achiziționat prin intermediul unei persoane acționând în nume propriu, dar în contul societății, nu depășește 10 % din capitalul subscris.

(3) Dacă acțiunile nu sunt înstrăinate în termenul prevăzut la alineatul (2), ele trebuie anulate. Legislația statului membru poate să condiționeze această anulare de reducere corespunzătoare a capitalului subscris. O astfel de reducere trebuie prevăzută în cazul în care achiziționarea acțiunilor care urmează a fi anulate conduce la reducerea activului net sub cuantumul stabilit în articolul 15 alineatul (1) litera (a).

Articolul 21

Acțiunile achiziționate prin încălcarea articolelor 19 și 20 trebuie înstrăinate în termen de un an de la achiziționare. Dacă ele nu sunt înstrăinate în termenul prevăzut, se aplică articolul 20 alineatul (3).

Articolul 22

(1) Dacă legislația statului membru permite unei societăți comerciale să-și achiziționeze propriile acțiuni, fie direct, fie prin intermediul unei persoane acționând în nume propriu, dar în contul societății, deținerea acțiunilor în cauză este supusă în orice moment cel puțin următoarelor condiții:

(a) printre drepturile asociate acțiunilor în cauză, dreptul de vot conferit de acțiunile deținute de societate se suspendă în orice situație;

(b) dacă acțiunile sunt incluse în activul bilanțului, în pasivul bilanțului se prevede o rezervă de valoare egală, care nu poate fi repartizată;

(2) Dacă legislația statului membru permite unei societăți comerciale să-și achiziționeze propriile acțiuni, fie direct, fie prin intermediul unei persoane acționând în nume propriu, dar în contul societății, ea va impune ca raportul anual să menționeze cel puțin următoarele:

(a) motivele achizițiilor efectuate în cursul exercițiului financiar;

(b) numărul și valoarea nominală sau, în absența acesteia, echivalentul contabil al acțiunilor contabile achiziționate și înstrăinate în cursul exercițiului financiar și proporția pe care o reprezintă în cadrul capitalului subscris;

(c) în cazul achiziției și înstrăinării cu titlu oneros, contravaloarea acțiunilor;

(d) numărul și valoarea sau, în absența acesteia, echivalentul contabil al tuturor acțiunilor achiziționate și deținute de societate și proporția pe care o reprezintă în cadrul capitalului subscris.

Articolul 23

(1) O societate comercială nu poate să acorde avansuri sau împrumuturi și nici să constituie garanții în vederea achiziționării propriilor sale acțiuni de către un terț.

(2) Alineatul (1) nu se aplică tranzacțiilor efectuate în cadrul operațiunilor curente ale băncilor și ale altor instituții financiare, nici operațiunilor efectuate în vederea achiziționării de acțiuni de către sau pentru salariații societății sau ai unei societăți comerciale asociate. Cu toate acestea, aceste operațiuni nu trebuie să conducă la reducerea activului net sub cuantumul menționat la articolul 15 alineatul (1) litera (a).

(3) Alineatul (1) nu se aplică operațiunilor efectuate în vederea achiziționării de acțiuni în conformitate cu articolul 20 alineatul (1) litera (h).

Articolul 24

(1) Luarea în gaj a propriilor acțiuni de către societate, fie direct, fie prin intermediul unei persoane acționând în nume propriu, dar în contul societății, este considerată ca o achiziție în înțelesul articolului 19, al articolului 20 alineatul (1) și al articolelor 22 și 23.

(2) Statele membre pot să nu aplice alineatul (1) operațiunilor curente ale băncilor sau ale altor instituții financiare.

Articolul 25

(1) Orice majorare de capital trebuie să fie decisă de adunarea generală. Atât decizia în cauză, cât și majorarea capitalului subscris trebuie publicate sub forma prevăzută de legislația fiecărui stat membru în conformitate cu articolul 3 din Directiva 68/151/CEE.

(2) Cu toate acestea, statutul, actul constitutiv sau adunarea generală, ale cărei decizii trebuie publicate în conformitate cu dispozițiile alineatului (1), pot să autorizeze o majorare a capitalului subscris până la un cuantum maxim stabilit ținând cont de valoarea maximă prevăzută prin lege. Dacă este cazul, majorarea capitalului subscris poate fi decisă, în limitele cuantumului stabilit, de către organul societății abilitat în acest sens. Organul în cauză poate fi abilitat în această privință pentru un termen de maximum cinci ani, termen care poate fi reînnoit o dată sau de mai multe ori de către adunarea generală, de fiecare dată pentru maximum cinci ani.

(3) Dacă există mai multe categorii de acțiuni, decizia adunării generale privind majorarea de capital menționată la alineatul (1) sau aprobarea de a majora capitalul menționată la alineatul (2) sunt supuse unui vot separat cel puțin pentru fiecare categorie de acționari ale căror drepturi sunt afectate de operațiunea în cauză.

(4) Prezentul articol se aplică emisiunilor de orice titluri care pot fi convertite în acțiuni sau conferă dreptul de subscriere de acțiuni, dar nu și conversiei unor astfel de titluri sau exercitării dreptului de subscriere.

Articolul 26

Acțiunile emise în schimbul unor aporturi, în cursul unei majorări a capitalului subscris, trebuie achitate în proporție de cel puțin

25 % din valoarea lor nominală sau, în absența unei valori nominale, din echivalentul lor contabil. Dacă este prevăzută o primă de emisiune, aceasta trebuie achitată integral.

Articolul 27

(1) Acțiunile emise pentru alte aporturi decât cele în numerar ca efect al unei majorări a capitalului subscris trebuie achitate integral în termen de cinci ani de la decizia de majorare a capitalului subscris.

(2) Aporturile menționate la alineatul (1) fac obiectul unui raport întocmit, înainte de majorarea de capital, de către unul sau mai mulți experți independenți față de societate, desemnați sau agreați sau aprobați de către o autoritate administrativă sau judecătorească. Experții în cauză pot fi persoane fizice sau juridice sau societăți, în conformitate cu legislația fiecărui stat membru.

Se aplică articolul 10 alineatele (2) și (3).

(3) Statele membre pot să nu aplice alineatul (2) în cazul unei majorări a capitalului subscris efectuate pentru realizarea unei fuziuni sau prin ofertă publică de achiziționare sau schimb de acțiuni și pentru a remunera acționarii unei societăți comerciale care este absorbită sau care face obiectul unei oferte publice de achiziționare sau schimb de acțiuni.

(4) Statele membre pot să nu aplice alineatul (2), dacă toate acțiunile emise în cursul unei majorări a capitalului subscris sunt emise pentru alte aporturi decât cele în numerar subscrise de una sau mai multe societăți comerciale, cu condiția ca toți acționarii societății beneficiare să fi fost de acord să nu se întocmească raportul de expertiză și cu condiția îndeplinirii cerințelor din articolul 10 alineatul (4) literele (b)-(f).

Articolul 28

Dacă majorarea de capital nu este subscrisă integral, capitalul va fi majorat cu cuantumul subscrierilor vărsate doar în cazul în care condițiile de emisiune prevăd această posibilitate.

Articolul 29

(1) Ori de câte ori majorarea de capital are loc pentru aporturi în numerar, acționarii trebuie să beneficieze, proporțional cu capitalul reprezentat de acțiunile deținute de aceștia, de dreptul de preemțiune asupra acțiunilor emise.

(2) Legislația unui stat membru:

(a) poate să nu aplice alineatul (1) acțiunilor care oferă un drept limitat de participare la repartizare în înțelesul articolului 15 și/sau la repartizarea activelor societății în caz de lichidare, ori

(b) în cazul în care o societate comercială având mai multe categorii de acțiuni care conferă drepturi diferite de vot sau de participare la repartizare în înțelesul articolului 15 sau la repartizarea activelor societății în caz de lichidare procedează la o majorare a capitalului subscris prin emisiune de acțiuni noi din doar una dintre aceste categorii, aceasta poate permite ca dreptul de preemțiune al acționarilor din celelalte categorii să se exercite doar după exercitarea dreptului de preemțiune al acționarilor din categoria căreia aparțin noile acțiuni emise.

(3) Orice ofertă de subscriere în temeiul dreptului de preemțiune și perioada în care trebuie exercitat acest drept se publică în buletinul național desemnat în conformitate cu Directiva 68/151/CEE. Cu toate acestea, legislația unui stat membru poate să nu prevadă respectiva obligație de publicare în cazul în care toate acțiunile societății sunt nominative. În acest caz, toți acționarii societății trebuie informați în scris. Dreptul de preemțiune trebuie exercitat într-un termen care nu poate fi mai scurt de 14 zile de la data publicării ofertei de subscriere sau de la data expedierii scrisorilor către acționari.

(4) Dreptul de preemțiune nu poate fi limitat sau retras prin statut sau actul constitutiv. Cu toate acestea, adunarea generală poate decide cu privire la aceasta. Organul de administrare sau conducere trebuie să prezinte acestei adunări un raport scris motivând limitarea sau retragerea dreptului de preemțiune, justificând prețul de emisiune propus. Adunarea generală hotărăște în conformitate cu normele privind cvorumul și majoritatea prevăzute la articolul 40. Hotărârea adunării se publică sub forma prevăzută de legislația fiecărui stat membru în conformitate cu articolul 3 din Directiva 68/151/CEE.

(5) Legislația unui stat membru poate prevedea ca statutul, actul constitutiv sau adunarea generală, hotărând în conformitate cu normele privind cvorumul și majoritatea prevăzute la alineatul (4), pot să acorde competența de a limita sau retrage dreptul

de preemțiune organului societății care este împuternicit să decidă asupra unei majorări a capitalului subscris în limitele capitalului autorizat. Această competență nu poate fi acordată pentru un termen mai lung decât termenul prevăzut în cazul competenței prevăzute la articolul 25 alineatul (2).

(6) Dispozițiile alineatelor (1)-(5) se aplică pentru emisiunea tuturor titlurilor convertibile în acțiuni sau care conferă dreptul de subscriere de acțiuni, dar nu și pentru conversia titlurilor în cauză sau exercitarea dreptului de subscriere.

(7) Dreptul de preemțiune nu este exclus în înțelesul alineatelor (4) și (5) dacă, în conformitate cu decizia de majorare a capitalului subscris, acțiunile sunt emise la bănci și alte instituții financiare pentru a fi oferite acționarilor societății în conformitate cu alineatele (1) și (3).

Articolul 30

Orice reducere a capitalului subscris, cu excepția celei hotărâte prin hotărâre judecătorească, trebuie supusă cel puțin unei hotărâri a adunării generale, care hotărăște în conformitate cu normele privind cvorumul și majoritatea prevăzute la articolul 40, fără a aduce atingere articolelor 36 și 37. Decizia adunării se publică sub forma prevăzută de legislația fiecărui stat membru în conformitate cu articolul 3 din Directiva 68/151/CEE.

Notificarea de convocare a adunării generale trebuie să specifice cel puțin scopul și modul de realizare a reducerii.

Articolul 31

Dacă există mai multe categorii de acțiuni, hotărârea adunării generale privind o reducere a capitalului subscris este supusă unui vot separat, cel puțin pentru fiecare categorie de acționari ale căror drepturi sunt afectate de operațiunea în cauză.

Articolul 32

(1) În cazul unei reduceri a capitalului subscris, cel puțin creditorii ale căror creanțe sunt anterioare publicării deciziei de reducere au cel puțin dreptul de a obține o garanție pentru creanțele care nu au devenit exigibile până la data publicării. Prin legislațiile statelor membre se stabilesc condițiile de exercitare a acestui drept. Prin acestea nu este eliminat acest drept decât dacă creditorul posedă garanții corespunzătoare sau dacă acestea din urmă nu sunt necesare având în vedere patrimoniul societății.

(2) De asemenea, prin legislațiile statelor membre se prevede cel puțin că reducerea nu are efect și nu se fac plăți în beneficiul acționarilor până când creditorii nu vor fi obținut satisfacție sau o instanță nu va fi decis neonorarea solicitărilor creditorilor.

(3) Prezentul articol se aplică dacă reducerea capitalului subscris se realizează prin exonerarea totală sau parțială de la plata soldului contribuțiilor acționarilor.

Articolul 33

(1) În cazul unei reduceri a capitalului subscris efectuată cu scopul de a compensa pierderile suferite sau de a include anumite sume într-o rezervă, statele membre nu e necesar să aplice articolul 32 cu condiția ca, după această operațiune, cuantumul rezervei în cauză să nu depășească 10 % din capitalul subscris redus. Exceptând cazul unei reduceri a capitalului subscris, rezerva în cauză nu poate fi repartizată acționarilor; rezerva poate fi utilizată doar pentru compensarea pierderilor suferite sau pentru majorarea capitalului subscris prin capitalizarea rezervei în cauză, în măsura în care statele membre permit o astfel de operațiune.

(2) În cazurile menționate la alineatul (1), legislațiile statelor membre trebuie să prevadă cel puțin măsurile necesare pentru a garanta că sumele derivând din reducerea capitalului social nu pot fi utilizate pentru plăți și repartizare în beneficiul acționarilor sau pentru scutirea acționarilor de obligația de a-și plăti contribuțiile.

Articolul 34

Capitalul subscris nu poate fi redus la un cuantum mai mic decât capitalul minim prevăzut în conformitate cu articolul 6. Statele membre pot permite, totuși, o astfel de reducere, dacă prevăd, de asemenea, că decizia de reducere a capitalului subscris poate avea efect doar atunci când capitalul subscris este majorat la un cuantum cel puțin egal cu capitalul minim prescris.

Articolul 35

În cazul în care prin legislația statului membru se permite amortizarea integrală sau parțială a capitalului subscris fără

reducerea acestuia, aceasta impune cel puțin respectarea următoarelor condiții:

(a) în cazul în care statutul sau actul constitutiv prevăd amortizarea, aceasta din urmă este decisă de adunarea generală care hotărăște cel puțin în condițiile normale de cvorum și majoritate. În cazul în care statutul și actul constitutiv nu prevăd amortizarea, aceasta din urmă este decisă de adunarea generală care hotărăște cel puțin în condițiile de cvorum și majoritate prevăzute la articolul 40. Decizia trebuie publicată sub forma prevăzută de legislația fiecărui stat membru în conformitate cu articolul 3 din Directiva 68/151/CEE;

(b) doar sumele care pot fi utilizate pentru repartizare în înțelesul articolului 15 alineatul (1) pot fi utilizate pentru amortizare;

(c) acționarii ale căror acțiuni sunt amortizate își mențin drepturile în societate, cu excepția drepturilor de rambursare a investițiilor lor și de participare la repartizarea unui dividend inițial pentru acțiunile neamortizate.

Articolul 36

(1) Dacă permite societăților reducerea capitalului subscris prin retragerea obligatorie de acțiuni, legislația unui stat membru impune îndeplinirea cel puțin a următoarelor condiții:

(a) retragerea obligatorie trebuie să fie prevăzută sau permisă prin statut sau actul constitutiv, înainte de subscrierea acțiunilor care urmează a fi retrase;

(b) dacă este doar autorizată prin statut sau actul constitutiv, retragerea obligatorie este decisă de către adunarea generală, cu excepția cazului în care a fost unanim aprobată de către acționarii implicați;

(c) organul societății care decide retragerea obligatorie determină condițiile și modul de retragere, dacă acestea nu au fost stabilite prin statut sau actul constitutiv;

(d) articolul 32 se aplică, cu excepția acțiunilor integral achiziționate și puse la dispoziția societății cu titlu gratuit sau retrase folosind sume disponibile pentru repartizare în conformitate cu articolul 15 alineatul (1); în aceste cazuri, o sumă egală cu valoarea nominală sau, în absența unei valori nominale, cu echivalentul contabil al tuturor acțiunilor retrase trebuie depusă într-o rezervă. Rezerva în cauză nu poate fi repartizată acționarilor, exceptând cazul unei reduceri a capitalului subscris. Rezerva în cauză poate fi utilizată doar pentru compensarea unor pierderi suferite sau pentru majorarea capitalului subscris prin capitalizarea rezervei în cauză, cu condiția ca statele membre să permită o astfel de operațiune;

(e) decizia de retragere obligatorie se publică sub forma prevăzută de legislația fiecărui stat membru în conformitate cu articolul 3 din Directiva 68/151/CEE.

(2) Articolul 30 alineatul (1), articolele 31, 33 și 40 nu se aplică cazurilor menționate la alineatul (1).

Articolul 37

(1) În cazul unei reduceri a capitalului subscris prin retragerea de acțiuni achiziționate de către societate, direct sau prin intermediul unei persoane acționând în nume propriu, dar în contul societății, retragerea trebuie întotdeauna decisă de adunarea generală.

(2) Se aplică articolul 32, cu excepția cazurilor în care acțiunile sunt achiziționate integral și sunt dobândite cu titlu gratuit sau folosind sume disponibile pentru repartizare în conformitate cu articolul 15 alineatul (1); în aceste cazuri, o sumă egală cu valoarea nominală sau, în absența acesteia, cu echivalentul contabil al tuturor acțiunilor retrase trebuie depusă într-o rezervă. Rezerva în cauză nu poate fi repartizată acționarilor, exceptând cazul unei reduceri a capitalului subscris. Rezerva în cauză poate fi utilizată doar pentru compensarea unor pierderi suferite sau pentru majorarea capitalului subscris prin capitalizarea rezervei în cauză, cu condiția ca statele membre să permită o astfel de operațiune.

(3) Articolele 31, 33 și 40 nu se aplică cazurilor menționate la alineatul (1).

Articolul 38

În cazurile care intră sub incidența articolului 35, articolului 36 alineatul (1) litera (b) și articolului 37 alineatul (1), dacă există mai multe categorii de acțiuni, decizia adunării generale privind amortizarea capitalului subscris sau reducerea acestuia prin retragerea de acțiuni este supusă unui vor separat, cel puțin pentru fiecare categorie de acționari ale căror drepturi sunt afectate de operațiunea în cauză.

Articolul 39

Dacă societățile comerciale sunt autorizate să emită acțiuni rambursabile, prin legislația unui stat membru se impune îndeplinirea cel puțin a următoarelor condiții pentru rambursarea acestor acțiuni:

(a) răscumpărarea trebuie să fie permisă prin statutul sau actul constitutiv al societății înainte de subscrierea acțiunilor care urmează să fie răscumpărate;

(b) acțiunile trebuie să fie achitate integral;

(c) condițiile și modul de răscumpărare sunt stabilite prin statutul sau actul constitutiv al societății;

(d) răscumpărarea se poate face doar utilizând sume disponibile pentru repartizare în conformitate cu articolul 15 alineatul (1) sau sume obținute dintr-o nouă emisiune realizată în vederea efectuării rambursării în cauză;

(e) o sumă egală cu valoarea nominală sau, în absența acesteia, cu echivalentul contabil al tuturor acțiunilor răscumpărate trebuie depusă într-o rezervă care nu poate fi repartizată acționarilor, exceptând cazul unei reduceri a capitalului subscris; rezerva în cauză poate fi utilizată doar pentru majorarea capitalului subscris prin capitalizarea rezervelor;

(f) litera (e) nu se aplică dacă răscumpărarea se face cu sume obținute dintr-o nouă emisiune realizată în vederea efectuării rambursării în cauză;

(g) dacă se prevede plata unei prime către acționari ca urmare a răscumpărării, prima poate fi plătită doar din sumele disponibile pentru repartizare în conformitate cu articolul 15 alineatul (1) sau dintr-o altă rezervă decât cea menționată la litera (e) care nu poate fi repartizată acționarilor, exceptând cazul unei reduceri a capitalului subscris; rezerva în cauză poate fi utilizată doar pentru majorarea capitalului subscris prin capitalizarea rezervelor sau pentru acoperirea costurilor menționate în articolul 3 litera (j) sau a costurilor emisiunii de acțiuni sau obligațiuni sau pentru plata unei prime către deținătorii de acțiuni sau obligațiuni răscumpărabile;

(h) notificarea răscumpărării se publică sub forma prevăzută de legislația fiecărui stat membru în conformitate cu articolul 3 din Directiva 68/151/CEE.

Articolul 40

(1) Prin legislațiile statelor membre se prevede că deciziile menționate la articolele 29 alineatele (4) și (5), 30, 31, 35 și 38 trebuie adoptate cu cel puțin o majoritate de nu mai puțin de două treimi din voturile conferite de titlurile sau capitalul subscris reprezentante.

(2) Cu toate acestea, prin legislațiile statelor membre poate să se prevadă că este suficientă o majoritate simplă a voturilor menționate la alineatul (1), dacă este reprezentat cel puțin jumătate din capitalul subscris.

Articolul 41

(1) Statele membre pot deroga de la articolul 9 alineatul (1), articolul 19 alineatul (1) litera (a) prima teză și litera (b) și de la articolele 25, 26 și 29, în măsura în care aceste derogări sunt necesare pentru adoptarea sau aplicarea dispozițiilor destinate să încurajeze participarea la capitalul întreprinderilor a angajaților sau a altor grupuri de persoane definite prin legislația internă.

(2) Statele membre pot să nu aplice articolul 19 alineatul (1) litera (a) prima teză și articolele 30, 31, 36, 37, 38 și 39 pentru societățile constituite în conformitate cu un act cu putere de lege special, care emit atât acțiuni de capital, cât și acțiuni pentru lucrători, cele din urmă fiind emise în favoarea angajaților societății ca organism, aceștia fiind reprezentanți la adunările generale ale acționarilor prin delegați cu drept de vot.

Articolul 42

În scopul punerii în aplicare a prezentei directive, prin actele cu putere de lege ale statelor membre se asigură tratamentul egal al tuturor acționarilor aflați în condiții identice.

Articolul 43

(1) Statele membre pun în aplicare actele cu putere de lege și actele administrative necesare aducerii la îndeplinire a prezentei directive în termen de doi ani de la notificarea acesteia. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

(2) Statele membre pot să nu aplice articolul 3 literele (g), (i), (j) și (k) pentru societățile existente la data intrării în vigoare a dispozițiilor menționate în alineatul (1).

Statele membre pot să prevadă ca celelalte dispoziții ale prezentei directive să nu se aplice pentru aceste societăți decât după 18 luni de la data în cauză.

Cu toate acestea, acest termen poate fi de trei ani în cazul articolelor 6 și 9 și de cinci ani în cazul societăților neînregistrate din Regatul Unit și Irlanda.

(3) Comisiei îi sunt comunicate de statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 44

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 13 decembrie 1976.

Pentru Comisie

Președintele

M. VAN DER STOEL